

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 1/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 października 2020 r., sygn. akt III K 105/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 99a § 1 i 2 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wyrodków oraz sposobu ich wypełniania poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z dyspozycją tych przepisów i pominięcie sekcji 2.1. „Dowody będące podstawą ustalenia faktów” i niewyjaśnienie powodów uznania dowodów, na których Sąd oparł orzeczenie, co w konsekwencji ogranicza oskarżonemu możliwość podjęcia obrony i polemiki z zaskarżonym orzeczeniem,

2. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegająca dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z zeznań R. C. i uznaniu, że są one stanowcze, konsekwentne i wiarygodne, albowiem świadek w ich treści obciąża również samego siebie, a także nie miał żadnego interesu w bezpodstawnym

obciążaniu R. G. (1), w sytuacji, gdy zeznania tego świadka są wewnątrznie sprzeczne, w sposób bezpardonowy zmierzają do umniejszenia jego winy i przerzucenia ich na R. G. (1), w szczególności:

a. w dniu 16 stycznia 2020 r. (k. 1614) zeznał, że poinformował K. ps. (...), iż nie jest zainteresowany przemytem narkotyków, ale może kogoś o to zapytać - pomimo, iż jak wynika z materiałów operacyjnych (podśluchów), a także jego dalszych zeznań - był ściśle zaangażowany w przemyt narkotyków z Hiszpanii do Niemiec i Polski, poprzez nadzór oraz przekazywanie informacji skąd i w jakim czasie narkotyki mają być dostarczone, a także kto i gdzie dokona ich odbioru, za co miał dostać prowizję (K. obiecał mi, że jak ta transakcja dojdzie do skutku to mi coś tam odpali w znaczeniu, że zapłaci (...) - k. 1616), oraz przekazywanie

K. ps. (...) pieniędzy (Pamiętam, że była taka sytuacja, że ja przelałem K. na jakieś konto w Hiszpanii 1500 euro) co oznacza, że nie tylko był zainteresowany przemytem, ale również ściśle współpracował z K. ps. (...) i miał uzyskać prowizję z dokonanego przemytu;

b. w dniu 16 stycznia 2020 r. (k. 1614) zeznał, że poinformował K. ps. (...), iż nie jest zainteresowany przemytem narkotyków, ale może kogoś o to zapytać - pomimo, iż jak wynika z materiałów operacyjnych (podśluchów), a także jego dalszych zeznań - miał szczegółową wiedzę odnośnie mechanizmu przemytu, problemów ze sprzedażą narkotyków, a także uczestniczył z K. ps. (...) w spotkaniu z P. ps. (...), otrzymał od K. ps. (...) kokainę do sprzedaży oraz wydawał polecenia dla R. G. (1) - co jednoznacznie przeczy rzekomemu

braku zainteresowania R. C. przemytem narkotyków;

c. w dniu 16 stycznia 2020 r. (k. 1614) zeznał, ja zapytałem G., czy poda mi numer telefonu do kierowcy. R. stwierdził, że lepiej żeby nie było bezpośredniego kontaktów (...). Ustaliliśmy to tak, że K. ps. (...) przekazuje mi informację, ja G., a on kierowcy. Komunikacja w drugą stronę szła w ten sam sposób oraz Nawet R. G. (1) mówił, żeby on lepiej z nim rozmawiał, żeby on - kierowca nie miał ze mną kontaktu (k. 1617) - po czym w dalszej części protokołu wskazał (k. 1616): pamiętam, że tam za drugim razem był jakiś problem z tym, że K. nie mógł nawiązać kontaktu z Ż. coś nie mogli się spotkać. Ja przekazałem wówczas numer do Ż., który miałem od R. G. (1), co wskazuje, że pomiędzy kierowcą a R. C. i K. ps. (...) był bezpośredni kontakt telefoniczny, bez udziału R. G. (1), który odbywał się na numer

telefonu przekazany
Y. C. - wbrew
początkowym
twierdzeniom
świadka;

d. w dniu 16
stycznia 2020 r.
(k. 1618) zeznał,
że nie pamiętam
czy miałem jakieś
karty, inne niż
zarejestrowane na
siebie. Minęło sporo
czasu. - w sytuacji,
gdy ze
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego
wynika, iż R.
C. do przemytu
wykorzystywał
numer (...)
zarejestrowany na
inną osobę co
miało miejsce na
przeźreni kilku
miesiący, a w chwili
obecnej próbuje
umniejszać swoją
rolę, twierdząc, że
nie korzystał z
innych numerów
telefonu, niż ten
zarejestrowany
na siebie,

3. obraza przepisów
postępowania,
mająca istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj. art.
7 k.p.k. polegającą
dokonaniu dowolnej
a nie swobodnej
oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, w tym
dowodu

z zeznań R. C. i uznaniu, że są one stanowcze, konsekwentne i wiarygodne, albowiem świadek w ich treści obciąża również samego siebie, a także nie miał żadnego interesu w bezpodstawnym obciążaniu R. G. (1) i pominięcie, że świadek zmierza do skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., a zatem może mieć interes w obciążeniu R. G. (1);

4. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z wyjaśnień oskarżonego i uznanie, że zasługują one na wiarygodność jedynie w części, w której pokrywają się z zeznaniami R. C., w sytuacji, gdy zeznania tego świadka są niewiarygodne i sprzeczne, co skarżący szczególnie

wyjaśnił w
poprzednich
zarzutach;

5. obraza przepisów
postępowania,
mająca istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj. art. 7,
art. 4 oraz art. 74
§ 1 k.p.k. poprzez
dokonanie dowolnej
a nie swobodnej
oceny wyjaśnień
oskarżonego i
uznanie, że są
one niewiarygodne,
albowiem oskarżony
składał je wybiórczo
oraz umniejszał
swoją rolę,
pomijając
początkowo
okoliczności
związane z
pierwszym
przemytem, w
sytuacji, gdy R. G.
(1) składał obszernie
wyjaśnienia w
zakresie
postawionego mu
wówczas jednego
zarzutu,
a nie przestępstw,
co do których
nie jest prowadzone
postępowanie karne,
a oczekiwanie, że
złoży wyjaśnienia
dotyczące innych
czynów, co do
których nie jest
prowadzone
postępowanie i
uzależnianie od
tego przypisania mu
waloru
wiarygodności jest
sprzeczne z zasadą

oceny dowodów, a także podstawowymi gwarancjami procesowymi podejrzanego;

6. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7, art. 4 oraz art. 74 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i uznanie, że są one niewiarygodne, w sytuacji gdy oskarżony złożył wyjaśnienia wykraczające poza postawiony mu zarzut, opisując okoliczności pierwszego przemytu, co do którego nie było prowadzone jeszcze wobec niego postępowanie, a tym samym obciążając samego siebie i umożliwiając Prokuraturze postawienie mu kolejnego zarzutu;

7. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że R. G. (1) był jednym z organizatorów przewozu środków narkotycznych, w sytuacji, gdy z

okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony nie organizował przemytu, nie miał wpływu na żadne okoliczności z nim związane, a także nie podejmował w tym zakresie żadnych decyzji, a jedynie umożliwił skorzystanie z realizowanego przez siebie transportu oraz w przypadku drugiego przemytu, z uwagi na pozbycie się przez kierowcę karty SIM, częściowo pośredniczył w wymianie informacji pomiędzy kierowcą, a pozostałymi osobami zaangażowanymi w przemyt;

8. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że R. G. (1) był jednym z organizatorów przewozu środków narkotycznych, w sytuacji, gdy R. C. zeznał, iż R. (G.) mu (kierowcy) zapłacił i to miało być później rozliczone, ale nie pamiętam dokładnie ile, chyba mówiłem G., żeby dał mu 1000 czy 1500 euro - co wprost wskazuje, że oskarżony R. G. (1) nie był decyzyjny w

żadnym zakresie, a jedynie wykonywał polecenia R. C.;

9. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że kontakt z Ż. miał odbywać się za pośrednictwem R. G. (1) i R. G. (1) kontaktował się natomiast z dostawcami i odbiorcami narkotyków, w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego, zeznań R. C. oraz materiałów operacyjnych wynika, że R. G. (1) ani razu nie miał kontaktu z dostawcami i odbiorcami narkotyków, osoby te kontaktowały się bezpośrednio z Y. C. na specjalnie przeznaczony do tego numer telefonu;

10. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że R. G. (1) kontaktował się natomiast z dostawcami i odbiorcami narkotyków w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie materiały

dowodowe -
materiały z kontroli
operacyjnej oraz
zeznania R. C. -
wprost wskazują, że
R. G. (1) nie miał
kontaktu z żadnym
z dostawców ani
odbiorców
narkotyków, a osoby
te nawet nie
wiedziały
o udziale R. G. (1) w
przemycie;

11. wewnętrzna
sprzeczność ustaleń
Sądu polegającą na
przyjęciu z jednej
strony, że kontakt z
Ż. miał odbywać się
za pośrednictwem R.
G. (1) i R. G.
(1) kontaktował się
natomiast
z dostawcami i
odbiorcami
narkotyków, a z
drugiej strony
ustaleniu, że w dniu
11 listopada 2018 r.
z Y. C. kontaktuje
się K. B. ustalając
szczegóły załadunku
- co wzajemnie się
wyklucza i wskazuje,
że ustalenia
dotyczące
rzekomego
zastrzeżenia przez
R. G. (1), że
kontakt z kierowcą
ma się odbywać
wyłącznie za jego
pośrednictwem
są błędne;

12. błąd w
ustaleniach
faktycznych

polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że R. G. (1) polecił kierowcy dokonanie zakupu używanego koła zapasowego do przewozu narkotyków, co miałoby świadczyć, że oskarżony współorganizował przemyt i podejmował działania mające na celu jego przygotowanie, w sytuacji, gdy zakupione na polecenie G. koło jest kołem zapasowym do ciągnika siodłowego (jak określił to oskarżony - „dojazdówką”) a nie do naczepy, co potwierdza faktura VAT z karty (...) (inny rozmiar koła), natomiast narkotyki przemycane były w kole zapasowym naczepy, a nie ciągnika;

13. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, że wyjaśnienia R. G. (1) nie kwalifikują się na zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., w sytuacji, gdy

oskarżony w treści swoich wyjaśnień ujawnił wobec Prokuratury informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa (R. C. i Y. C.) oraz jego istotne okoliczności zarówno w zakresie drugiego przemytu (co do którego oskarżony miał postawiony zarzut) jak i pierwszego, co pozwoliło na postawienie jemu samemu oraz kierowcy nowego zarzutu dotyczącego pierwszego przemytu, a także zatrzymanie R. C. - co przecież miało miejsce dopiero po wyjaśnieniach R. G. (1);

14. rażąca niewspółmierność kar wymierzonych R. G. (1) poprzez niezastosowanie wobec niego instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k., w sytuacji, gdy oskarżony złożył obszernie wyjaśnienia w zakresie postawionych mu

zarzutów, które
pozwoliły następnie
na przedstawienie Y.
C.

oraz jemu samemu
drugiego zarzutu, a
także ustalenie i
zatrzymanie R. C.,

15. rażąca
niewspółmierność
kar

wymierzonych R. G.
(1)

poprzez
niezastosowanie
wobec oskarżonego
nadzwyczajnego
złagodzenia kary na
podstawie art. 60 §
2 k.k., w sytuacji,
gdy podejrzany
zdecydował się
ujawnić okoliczności
dotyczące przemytu,
w tym opisać
udział R. C.
w przestępczym
procederze oraz
jego powiązania z
półświatkiem
przestępczym, które
to wyjaśnienia
pozwoliły na jego
zatrzymanie
i były istotne z
perspektywy całego
postępowania
dotyczącego
przestępczego
procederu
związanego z
produkcją,
przemysłem i
dystrybucją
narkotyków w
Hiszpanii,
Niemczech i Polsce
- dopiero po
wyjaśnieniach

	<p>oskarżonego zatrzymane zostały osoby zaangażowane w ten proceder, poczynając od R. C., który w obliczu m.in. wyjaśnień R. G. (1) zaczął współpracować w organami ścigania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Spośród podmiotów, które wywiodły apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, wnioski o sporządzenie niniejszego uzasadnienia złożyli obrońca R. G. (1) oraz prokurator, przy czym ten drugi, we wniosku z dnia 27 września 2021 r. wskazał, że dotyczy on całości rozstrzygnięcia podjętego wobec R. G. (1), natomiast w piśmie z dnia 30 września 2021 r. zatytułowanym „zapowiedź kasacji” prokurator ograniczył zakres wcześniej złożonego wniosku wskazując, że wnosi „ o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 września 2021</p>				

r., sygn. akt II AKa 1/2021 wraz z uzasadnieniem w zakresie rozstrzygnięcia o karze dotyczącego R. G. (1).” W tej sytuacji, a także z uwagi na to, że w apelacji prokuratora nie został podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kar wymierzonych R. G. (1), poniższe rozważania, na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk, ograniczono wyłącznie do problematyki poruszonej w apelacji obrońcy R. G. (1), która to jednak obejmuje również kwestię znajdującą się w zainteresowaniu prokuratora, a mianowicie kwestię związaną z wymiarem kar orzeczonych wobec R. G. (1).

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy R. G. (1), w pierwszej kolejności oczywiście nie sposób nie zauważyć tego na co zwraca uwagę skarżący,

a mianowicie, że dowody będące podstawą ustalenia faktów oraz ocenę tych dowodów, Sąd Okręgowy przedstawił w sekcji 2.2. formularza uzasadnienia wyroku zamiast w sekcji 2.1. tego formularza. Zmaterializowanie się takiego stanu rzeczy nie zmienia jednak tego, że w pisemnych motywach kwestionowanego orzeczenia, Sąd meriti wskazał, które z dowodów uznał za wiarygodne, a które to jego zdaniem pozbawione są tego waloru, a także przytoczył uwarunkowania, które determinowały ocenę poszczególnych dowodów, w tym przede wszystkim wyjaśnień R. G. (1) i zeznań R. C.. W tej sytuacji, bezzasadne i to w stopniu oczywistym jest, przekute w zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 kpk, twierdzenie skarżącego, jakoby sposób wypełnienia formularza UK 1 „(...) ogranicza oskarżonemu możliwość podjęcia

obrony i polemiki z
zaskarżonym
orzeczeniem.” Co
więcej, treść oraz
obszerność
wywiedzionej
apelacji, wskazuje,
że jest zgoła
odmiennie.

Natomiast
ustosunkowując się
do zarzutu
wyspecyfikowanego
w punkcie 2 apelacji,
w ramach to którego
autor omawianego
środka
odwoławczego
podejmuje próbę
wykazania, że
dokonana przez Sąd
Okręgowy ocena
zeznań R. C. jest
błędna, już w
tym miejscu trzeba
skonstatować, że
próba ta jest
bezskuteczna.

Trudno jednak o
inne
w tej materii
stanowisko, skoro
obrońca
oskarżonego traci
z pola widzenia
całokształt
relacji
zwerbalizowanej
przez R. C.
(k.1613-1619,
k.1639-1641,
k.1771-1773,
k.1779-1781,
k.1957-1964,
k.3546-3552,
k.2103verte), a
koncentruje swoją
uwagę na takich
szczegółach, które

obiektywnie rzecz
ujmując, są
indyferentne dla
oceny zeznań R.
C.. Konkretyzując
tę tezę trzeba zaś
zauważyć, że autor
apelacji uwypukla
zaczerpnięte z
zeznań (wyjaśnień)
R. C. złożonych w
dniu 16 stycznia
2020 r.
(k.1613-1619)
stwierdzenie, iż
wymieniony, po
złożeniu mu przez
K. o pseudonimie
(...) (K. M. - uwaga
Sądu Apelacyjnego)
propozycji
uczestnictwa w
transporcie
narkotyków z
Hiszpanii oznajmił
mu, że nie jest
tym zainteresowany.
Skarżący wskazuje
jednocześnie, że
z dalszej części
wspomnianych
wyjaśnień, a także z
kolejnych autorstwa
R. C. wynika, że
ten „(...) nie tylko
był zainteresowany
przemycem, ale
również ściśle
współpracował z K.
ps. (...) i miał
uzyskać prowizję z
dokonanego
przemytu” (strona
2 apelacji, zarzut
opisany w punkcie 2
a), a ponadto „(...)
miał szczegółową
wiedzę odnośnie
mechanizmu
przemytu,

problemów ze
sprzedażą
narkotyków, a także
uczestniczył z K. ps.
(...) w spotkaniu z P.
ps. (...), otrzymał od
K. ps. (...) kokainę
do sprzedaży oraz
wydawał polecenia
dla R. G. (1)
- co jednoznacznie
przeczy rzekomemu
braku
zainteresowania R.
C. przemytem
narkotyków.”(strona
2 apelacji, zarzut
opisany w punkcie
2 b). Nie negując
trafności tego
sposobu,
należy jednak
zauważyć, że
wypowiedź R. C.
o braku jego
zainteresowania
przewozem
narkotyków z
Hiszpanii, którą
wymieniony
zwerbalizował na
początku
przesłuchania w
dniu 16 stycznia
2020 r., w dalszej
części tej czynności,
jak i w kolejnych
wyjaśnieniach R. C.
nie została przez
niego rozwinięta,
czy też inaczej
rozbudowana, w
kierunku
minimalizującym
jego udział w
przestępczym
procederze, a
przecież to właśnie
ten kierunek
wypowiedź ta

mogłaby sugerować. Przeciwnie, zeznania (wyjaśnienia) R. C. nie pozostawiają wątpliwości, że nie tylko był on zainteresowany przemytem narkotyków, ale co więcej, uczestniczył w nim i był zorientowany w jego realiach. A zatem, taki a nie inny kształt zeznań (wyjaśnień) R. C. uprawnia do czyni tezę, że jego początkowa a eksponowana przez skarżącego wypowiedź, jakkolwiek pierwotnie mogła być obliczona na zminimalizowanie roli R. C. w przestępczym przedsięwzięciu, to jednak wypowiedź ta, ostatecznie, nie stała się swego rodzaju osnową zeznań (wyjaśnień) wymienionego i z tego właśnie powodu pozostaje ona bez wpływu na ocenę wiarygodności tych zeznań.

Natomiast nawiązując do fragmentu zeznań R. C. (k.1616), który autor apelacji cytuje w ramach zarzutu opisanego w punkcie 2 c, a mianowicie „pamiętam, że tam za drugim razem

był jakiś problem z tym, że K. nie mógł nawiązać kontaktu z Ż. coś nie mogli się spotkać”, najpierw należy zwrócić uwagę skarżącemu, iż wbrew jego sugestii, we fragmencie tym, w żadnym jego miejscu nie ma mowy o kontakcie telefonicznym, lecz mowa jest o kontakcie, w ogólnym tego słowa znaczeniu. A zatem, ani z tej, ani z dalszej cytowanej przez skarżącego części wypowiedzi R. C., a mianowicie „ja przekazałem wówczas numer do Ż., który miałem od R. G. (1)” nie wynika, by R. C. i K. M. kontaktowali się telefonicznie z Y. C.. W świetle cytowanych zeznań R. C., oczywiście nie można wykluczyć, że w sytuacji, w której wystąpiły komplikacje w bezpośrednim spotkaniu się z Y. C. po jego przyjeździe do Hiszpanii, K. M. nawiązał z nim kontakt telefoniczny, aczkolwiek nie zmienia to faktu, że osobą, która utrzymywała stały kontakt telefoniczny z Y. C. i tą

drogą komunikacji instruowała go o czasie, miejscu i sposobie realizacji poszczególnych czynności sprawczych, był nie kto inny, jak wyłącznie R. G. (1). Na marginesie tych uwag, niejako dla porządku trzeba przypomnieć, że okoliczność wynikająca z zeznań R. C., iż R. G. (1) przekazał mu numer telefonu, którym posługiwał się Y. C., w trakcie rozprawy w dniu 15 czerwca 2020 r. (k.2101verte) potwierdził sam R. G. (1).

Jeśli zaś chodzi o kolejny cytowany przez apelującego fragment zeznań (wyjaśnień) R. C., to jest ten, który stanowi podstawę zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie 2 d, już w tym miejscu stwierdzić należy, iż swego rodzaju nieporozumieniem jest formułowanie tezy o rzekomej nieprawdziwości tych zeznań, w sytuacji gdy ich autor, przyznając, że to właśnie on i K. M. prowadzili odsłuchaną w trakcie

przesłuchania rozmowę telefoniczną, jednocześnie oznajmił, iż nie pamięta, czy poza zarejestrowanymi na siebie kartami sim, korzystał jeszcze z jakichś innych. Tego rodzaju wytłumaczenie rozbieżności występujących w zakresie numerów telefonów, które jako ich abonentowi były przypisane R. C. oraz numerów, które wymieniony używał w ramach rozmów objętych kontrolą operacyjną, w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jest bowiem jak najbardziej racjonalne. W tym miejscu, koniecznym staje się zwrócenie uwagi na to, że ta sama kwestia, tyle tylko, że w odniesieniu do numerów telefonów, którymi posługiwał się R. G. (1) była również i przedmiotem jego wyjaśnień. Te jednak w analizowanej materii, a na marginesie także i w innych kwestiach, w odróżnieniu od wyjaśnień R. C., są wręcz naiwne.

R. G. (1) stwierdził bowiem, iż nie wie jak to się stało, że numer telefonu, z którego prowadził utrwalone operacyjnie rozmowy jest inny niż ten, którym się posługiwał (k.1604). Dodał także, równie naiwnie, że funkcjonariusz Straży Granicznej wyjaśnił mu, że „(...) mogło być tak, że jak była rozmowa zagraniczna, to pomimo, że kontaktowałem się ze swojego telefonu, to wyświetlał się jakiś inny.” (k.1604).

Ustosunkowując się do zarzutu, o którym mowa w punkcie 3 apelacji, w pierwszej kolejności wypada zaakcentować, że intencją jej autora jest doprowadzenie do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec R. G. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 kk. Uwypuklenie tego jest natomiast konieczne, ponieważ podążając tokiem rozumowania skarżącego, którego egzemplifikacją jest, między innymi, omawiany w tym

miejscu zarzut, należałoby, niejako automatycznie, przyjąć, że wyjaśnienia R. G. (1) są niewiarygodne. Trudno jednak o inną w tym zakresie konstatację, skoro zdaniem autora apelacji, taka postawa procesowa sprawcy przestępstwa jakiej wymaga przepis art. 60 § 3 kk, sama przez się, dyskwalifikuje wartość poznawczą i w konsekwencji wiarygodność wyjaśnień tegoż sprawcy. Innymi więc słowy, na kanwie wspomnianego zarzutu objawia się niekonsekwencja w argumentacji przedstawionej przez skarżącego. Z jednej strony stwierdza ona bowiem, że zeznania (wyjaśnienia) R. C. są niewiarygodne, między innymi z tego powodu, że wymieniony zmierzał do skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk, a co za tym idzie mógł mieć interes w obciążaniu R. G. (1). Natomiast z drugiej strony, apelujący stara się przekonać w apelacji, że

wyjaśnienia R. G. (1) są autentyczne, a czyni to wyłącznie po to, by ostatecznie zastosować wobec oskarżonego wspomnianą instytucję. A zatem, już choćby tego rodzaju dychotomiczne stanowisko, czy też inaczej, dychotomiczne zapatrywania skarżącego na analizowaną kwestię, nie tylko że pozwalają, ale wręcz nakazują przyjąć, że omawiany zarzut posiada charakter instrumentalny, a taka jego specyfika powoduje, że jest on bezzasadny.

Na marginesie tej konstatacji, a dla wyczerpania omawianej w tym miejscu tematyki, wypada jedynie przypomnieć, że taka postawa procesowa sprawcy przestępstwa o jakiej mowa w art. 60 § 3 kk, jest elementem, który świadczy, a przynajmniej powinien świadczyć, o prawdziwości jego wyjaśnień, a nie elementem, który poddawałby w wątpliwość autentyczność tych wyjaśnień.

Kolejne wyspecyfikowane w apelacji zarzuty, to jest te przedstawione w punktach 4, 5 i 6, wymagają łącznego omówienia, a to dlatego, że w ramach tych zarzutów, apelujący nawiązuje do, ogólnie rzecz ujmując, postawy procesowej R. G. (1) oraz treści złożonych przez niego wyjaśnień. Analizując te kwestie, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzonego w niniejszej sprawie R. G. (1) był przesłuchiwany dziewięciokrotnie. W trakcie czterech pierwszych przesłuchań, które to odbyły się w dniach 17 czerwca 2019 r. (k.968-969 i k.981-983), 30 sierpnia 2019 r. (k.1233-1234) i 14 listopada 2019 r. (k.1401), R. G. (1) nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu wówczas jednego czynu i odmawiał składania wyjaśnień. Natomiast w trakcie przesłuchania w dniu

26 listopada 2019 r. (k.1554-1561), R. G. (1) zmienił swoje wcześniejsze stanowisko i złożył wyjaśnienia. Złożył je również podczas przesłuchania w dniu 23 grudnia 2019 r. (k.1602-1606), a następnie w trakcie konfrontacji z R. C. (k.1771-1773) i Y. C. (k.1775-1777), przy czym wyjaśnienia, które oskarżony złożył w czasie tych konfrontacji ograniczają się do oświadczeń wymienionego dotyczących tego, czy złożył odczytane mu wyjaśnienia i czy są one autentyczne, czy nie. Natomiast będąc przesłuchiwanym po raz ostatni w postępowaniu przygotowawczym, a więc w dniu 16 sierpnia 2020 r. (k.1885-1886), R. G. (1) odmówił składania wyjaśnień. A zatem, swego rodzaju cezurą czasową dla rozważań i ustaleń, czy oskarżony ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących

w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, jest 26 listopada 2019 r., a więc data przesłuchania R. G. (1), podczas którego zmienił on wcześniej prezentowaną postawę procesową i złożył wyjaśnienia. Odpowiadając zaś na pytanie, czy w trakcie wspomnianego przesłuchania oskarżony w istocie ujawnił te elementy, o których mowa w art. 60 § 3 kk, najpierw trzeba sformułować odpowiedzi na inne pytania, a mianowicie, czy organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, w dniu 26 listopada 2019 r., posiadał informacje na temat okoliczności przestępstw, które były przedmiotem tego postępowania oraz na temat osób uczestniczących w popełnieniu tych przestępstw, a jeżeli tak, to czy R. G. (1), składając wyjaśnienia w dniu 26 listopada 2019 r., miał świadomość tego, że organ prowadzący postępowanie przygotowawcze

dysponuje wspomnianymi informacjami. Analizując tę materię, w pierwszej kolejności należy zaś zauważyć, że w dniu 12 sierpnia 2019 r. prokurator prowadzący śledztwo wydał postanowienie o wydaniu Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego, celem ustalenia i uzyskania od strony niemieckiej danych osobowych abonentów konkretnych numerów telefonów (k.1182). W tym samym dniu prokurator wydał również drugie takie samo postanowienie, tyle tylko, że adresatem wskazanego w nim Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego były władze hiszpańskie (k.1235). Z uzasadnień obu tych postanowień wynika, że postępowanie przygotowawcze prowadzone jest przeciwko K. M., a także przeciwko K. S., R. P. i P. K.. Zaakcentować jednocześnie należy, że zarówno R. G. (1), jak i

jego obrońca zostali poinformowani przez prokuratora o wydaniu wyżej wymienionych postanowień i zwróceniu się na ich podstawie o udzielenie pomocy prawnej przez władze niemieckie i hiszpańskie (k.1186, k.1187, k.1239, k.1240). W dalszej kolejności trzeba podkreślić, że w trakcie przesłuchania R. G. (1) w dniu 30 sierpnia 2019 r. (k.1233-1234) przeprowadzający tę czynność funkcjonariusz Straży Granicznej, odtwarzał oskarżonemu jego rozmowy telefoniczne utrwalone podczas kontroli operacyjnej. Wreszcie trzeba zauważyć, że z uzasadnienia wniosku prokuratora z dnia 31 października 2019 r. o przedłużenie tymczasowego aresztowania stosowanego wobec R. G. (1) (k.1620-1624), jednoznacznie wynika, iż wiedza prokuratora na temat okoliczności przestępstwa oraz osób

uczestniczących w jego popełnieniu nie ograniczała się jedynie do tego, które jest opisane w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku, lecz obejmowała ona również okoliczności tego przestępstwa, które określone jest w punkcie II tej samej części wyroku. Uwypuklić należy także i to, że w związku z kolejnymi wnioskami o przedłużenie tymczasowego aresztowania oskarżonego, na podstawie zarządzeń prokuratora z dnia 30 sierpnia 2019 r. (k.1245) i 31 października 2019 r. (k.1344), zarówno R. G. (1), jak i jego obrońcy, co prawda w ograniczonym zakresie, aczkolwiek mimo wszystko, były udostępniane akta prowadzonego śledztwa. Na kanwie tego spostrzeżenia trzeba natomiast podkreślić, a wynika to z treści drugiego z wymienionych zarządzeń, że oskarżonemu i jego obrońcy udostępniono, między innymi, odpowiedź jaką na wystąpienie prokuratora

udzieliły w ramach pomocy prawnej władze hiszpańskie. A zatem, w świetle zaprezentowanych uwarunkowań nie ulega wątpliwości, że w dniu 26 listopada 2019 r., prokurator posiadał informacje, nie tylko na temat okoliczności wówczas zarzucanego oskarżonemu przestępstwa (czyn opisany w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku), ale i również na temat drugiego z czynów dokonanych przez oskarżonego, którego to popełnienie zostało mu zarzucone w dniu 16 kwietnia 2020 r. (k.1884) (czyn opisany w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku). Uwarunkowania, o których mowa nie pozostawiają wątpliwości również co do tego, że R. G. (1) miał, bo musiał mieć świadomość tego, że organ prowadzący postępowanie dysponuje wspomnianymi informacjami. Co prawda oczywistym jest, że owa

świadomość oskarżonego była przedmiotowo ograniczona, aczkolwiek wiedząc chociażby o tym, że prokurator wystąpił z Europejskim Nakazem Dochodzeniowym do władz niemieckich i hiszpańskich, R. G. (1) mógł się zorientować, że prowadzone postępowanie przygotowawcze jest ukierunkowane na ustalenie okoliczności tego przestępstwa, którego popełnienie zostało mu zarzucone w dniu 16 kwietnia 2020 r. W tej sytuacji nie sposób więc przyjąć, że w czasie przesłuchania w dniu 26 listopada 2019 r. oskarżony ujawnił w rozumieniu art. 60 § 3 kk, okoliczności przestępstwa opisanego w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku. Formułując tę konkluzję należy jednocześnie zaakcentować, że w trakcie wspomnianego przesłuchania R. G. (1) w ogóle nie wspomniał o okolicznościach drugiego

z zarzuconych mu a następnie przypisanych przestępstw, a jedynie ograniczył się do stwierdzenia, że Y. C. dwukrotnie wyjeżdżał do Hiszpanii. Dopiero w trakcie przesłuchania w dniu 23 grudnia 2019 r. (k.1602-1606) oznajmił, że domyśla się, iż podczas pierwszego kursu do Hiszpanii Y. C. również przemycił narkotyki, i że zostały one wyładowane na terenie Niemiec. Poprzez te uwagi nawiązujące do treści wyjaśnień R. G. (1), w tym miejscu, należy więc przejść do ich zawartości, co stanowi zagadnienie wymagające odrębnego omówienia. Otóż lektura tych wyjaśnień prowadzi do takiego wniosku jaki sformułował Sąd Okręgowy, a mianowicie, że oskarżony tak kształtował treść owych wyjaśnień, by stworzyć wrażenie, że jego udział w realizacji przestępstwa opisanego w punkcie III części wstępnej

zaskarżonego wyroku, był co najwyżej minimalny, zaś w przypadku przestępstwa określonego w punkcie II tej samej części wyroku, jedynie domyślał się, że przestępstwo to zmaterializowało się przy udziale R. C. i Y. C.. Tymczasem, zeznania (wyjaśnienia) R. C. oraz korespondujące z nimi informacje uzyskane w ramach kontroli operacyjnej nie pozostawiają żadnych, nawet najmniejszych wątpliwości, że R. G. (1), w sposób ustalony przez Sąd pierwszej instancji, uczestniczył w popełnieniu przypisanych mu przestępstw. Przyznanie zaś przez Sąd Okręgowy waloru wiarygodności zeznaniom (wyjaśnieniom) R. C. było postąpieniem jak najbardziej zasadnym, a to dlatego, że zeznania te, w odróżnieniu od wyjaśnień R. G. (1), są konsekwentne i wyczerpujące, a przy tym, jak wspomniano to wcześniej, ich treść przystaje do

informacji
uzyskanych
w czasie kontroli
operacyjnej.

Podsumowując
dotychczasowe
rozważania
stwierdzić zatem
należy, że dokonana
przez Sąd Okręgowy
ocena wyjaśnień R.
G. (1) oraz zeznań
R. C. jest bezbłędna.
Natomiast
nawiązując do
wyjaśnień
oskarżonego, trzeba
z całą mocą
zaakcentować, że
ani ich treść, ani
moment
zwerbalizowania
tych wyjaśnień przez
R. G. (1), w
żadnym razie nie
materializują
sytuacji
przewidzianej w art.
60 § 3 kk.

Dla wyczerpania
tematyki, którą w
ramach zarzutów
przedstawionych w
punktach 5
i 6 porusza
apelujący,
wymagającym jest
jeszcze udzielenie
odpowiedzi na
pytanie,
bo to właśnie do
niego sprowadzają
się uwagi
zaprezentowane w
tym zakresie przez
skarżącego, w jakim
stosunku wobec
siebie pozostają,

obowiązek przewidziany w art. 60 § 3 kk oraz uprawnienie, o którym mowa w art. 74 § 1 kpk. Udzielając odpowiedzi na tak sformułowane pytanie, najpierw trzeba przypomnieć, że „ujawnienie” w rozumieniu pierwszego z wymienionych przepisów oznacza przekazanie takich informacji, które według wiedzy informującego nie były znane dotychczas organowi powołanemu do ścigania przestępstw (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., II KK 113/02, OSP 2003, z. 12, poz. 163, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2004 r., I KZP 24/04, LEX nr 125547). Dalej należy podkreślić, że dla zmaterializowania się sytuacji przewidzianej w art. 60 § 3 kk, sprawca przestępstwa obowiązany jest ponadto przedstawić wszystkie znane mu istotne okoliczności sprawy, zaś informacje ich dotyczące nie mogą być przez sprawcę

dozowane poprzez podawanie w trakcie kolejnych przesłuchań nowych istotnych informacji, zwłaszcza w miarę jak sprawca uświadamia sobie, że informacje te są już znane organowi prowadzącemu postępowanie (vide: na przykład wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2002 r., II KKN 296/01, LEX nr 55540; Z. Ćwiąkalski (w:) Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz, Zakamycze 2004 r., s. 297-298). Dodać też trzeba, że raz podane informacje nie mogą też być odwoływane, zwłaszcza wtedy, gdy w toku postępowania sprawca uświadamia sobie, że udowodnienie mu sprawstwa w zakresie niektórych okoliczności może nie być możliwe lub będzie bardzo utrudnione, a zmiana wyjaśnień w jego mniemaniu będzie dla niego korzystna (vide: na przykład wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 października 2006 r., II AKa 289/06,

LEX nr 203385).
Natomiast
przechodząc już w
sposób bezpośredni
do zagadnienia,
które jest
przedmiotem
wskazanego
wcześniej pytania,
należy w całej
rozsądnym
pogląd
zaprezentowany w
uzasadnieniu
ostatniego z
wymienionych
judykatów, to jest
w uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z dnia 26
października 2006
r.,
II AKa 289/06,
LEX nr 203385
i w konsekwencji
wypada jedynie
powtórzyć za tym
Sądem, że
rzeczywistą intencją
ustawodawczą
zapisaną w normie
prawnej
odzwierciedlonej
w przepisie art.
60 § 3 kk,
jest „(...) celowość
premiowania tego,
kto zrozumiał
nieprawość swojego
postępowania i z
całą otwartością
przyznając ją przed
organem ścigania,
ujawnił wszystkie
jemu znane
okoliczności,
umożliwiając w ten
sposób usunięcie

stanu bezprawia.
Ustawodawca
wyłączył wszakże
spod tego
dobrodziejstwa tych,
którzy organ
procesowy traktują
instrumentalnie,
podobnie jak prawo,
z zamysłem jedynie
wykorzystania jego
instytucji dla
uniknięcia lub
umniejszenia
grożącej im
odpowiedzialności
karnej.
Dla uniknięcia
ewentualnego
nieporozumienia raz
jeszcze warto
podkreślić, że
oskarżony może
bronić się wszelkimi
prawnie
niezakazanymi
metodami i
sposobami,
wykorzystując
w tym celu znane mu
fakty (ich treściowe
przedstawienie lub
ukrycie, a nawet
zafalszowanie), jak
też przepisy prawa,
w tym poprzez
ich interpretację dla
siebie korzystną, i w
tym zakresie chronią
go dyrektywy zasad
prawa do obrony
oraz nemo se ipsum
accusare tenetur.
Wtedy jednak, gdy
oczekuje
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia kary w
trybie

art. 60 § 3 k.k., musi bezwarunkowo spełnić te wymogi, które wprost w tym przepisie zostały zapisane i nie może ani ukryć niektórych znanych mu okoliczności o istotnym charakterze, dozować podawanych informacji, uzależniać ich treści od oceny własnej sytuacji procesowej, ani też ich odwoływać.” W podsumowaniu zaprezentowanych uwag stwierdzić zatem należy, że w przypadku rozstrzygnięcia dotyczącego R. G. (1), wbrew sugestii jego obrońcy, w żadnym razie nie doszło do naruszenia przepisu art. 74 kpk.

Jeśli zaś chodzi o przedstawione w apelacji zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych (zarzuty opisane w punktach 7, 8, 9, 10, 11, 12 apelacji), to niewątpliwie rację ma Sąd Okręgowy stwierdzając, że oskarżony był jednym z organizatorów przewozu środków narkotycznych. Trudno jednak o inną w tym zakresie

konstatację, skoro to nie kto inny, lecz właśnie oskarżony był osobą, która udostępniała środek transportu narkotyków i koordynowała ich przewóz, utrzymując stały kontakt telefoniczny z kierowcą pojazdu, współoskarżonym Y. C. oraz R. C.. Natomiast nawiązując do uwag skarżącego, które ten formułuje w ramach zarzutów wyspecyfikowanych w punktach 9 i 10, oczywiście należy przyznać mu rację, że żaden z dowodów uzyskanych przez Sąd Okręgowy nie wskazuje, by R. G. (1) utrzymywał kontakt z dostawcami i odbiorcami narkotyków. Uwypuklając to, należy jednak zwrócić uwagę skarżącemu, że w żadnym miejscu uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd meriti nie poczynił ustalenia, do którego to odwołuje się apelujący, a mianowicie, że „(...) R. G. (1) kontaktował się natomiast z dostawcami i odbiorcami narkotyków.” Co

więcej, w pisemnych motywach kwestionowanego orzeczenia nie sposób doszukać się tych jego fragmentów, które w zarzutach opisanych w punktach 9 oraz 10 a i w punkcie 11 również, cytuje obrońca oskarżonego. W tej sytuacji można się więc jedynie domyślać, że w analizowanym zakresie skarżącemu chodzi, de facto, o to ustalenie, które zostało odzwierciedlone na stronie 1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a które to sprowadza się do takiego oto stwierdzenia: „kontakt z Ż. miał odbywać się za pośrednictwem R. G. (1). Y. C. miał być tylko przewoźnikiem narkotyków. R. C. kontaktował się natomiast z dostawcami i odbiorcami narkotyków.” A zatem, Sąd pierwszej instancji ustalił, że to R. C. a nie R. G. (1) kontaktował się z dostawcami i odbiorcami narkotyków. Tego rodzaju ustalenie w konsekwencji więc

powoduje, że zarzuty określone w punktach 9 i 10 są bezzasadne w stopniu oczywistym. Taki sam charakter posiada również zarzut opisany w punkcie 11, a o tym przekonują chociażby wyjaśnienia R. G. (1), które ten zwerbalizował w postępowaniu jurysdykcyjnym (k.2101verte). Z wyjaśnień tych wynika przecież, że udostępnił on numer telefonu Y. C. R. C., a ten, jak dowodzą to jego zeznania, przekazał ten numer K. M.. W tej sytuacji zrozumiałym jest więc, że takie osoby jak K. B., a więc osoby, które zajmowały się dostarczaniem narkotyków, mogły mieć i miały kontakt, w tym telefoniczny, z Y. C., co absolutnie nie zmienia faktu i pozostaje bez wpływu na ustalenie, że to oskarżony poprzez kontakt telefoniczny z R. C. i Y. C. koordynował transport narkotyków. A zatem, pomiędzy tymi ustaleniami nie występuje sugerowana przez

skarżącego
sprzecznosc.

Ustosunkowujac sie do zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie 12, juz w tym miejscu stwierdzic nalezy, ze jest on nie tylko bezzasadny, ale co wiecej, jawi sie jako nieco naiwny. Autor apelacji wskazuje bowiem, ze koło, które na polecenie R. G. (1) zakupil w K. Y. C., zważywszy na jego rozmiary oraz fakturę zakupu (k.102), bylo kołem zapasowym do ciągnika a nie do naczepy.

Tymczasem przemysł narkotyków dokonywany byl w kole zapasowym naczepy. Czyniac te uwagi, skarżacy pomija jednak to, ze z zeznan M. B., pracownika firmy, w której Y. C. zakupil koło wraz z oponą (k.946-949), wynika, iz usługa wyszczególniona w fakturze, do której to odwołuje się apelujacy, polegała między innymi, na złożeniu całego koła zapasowego i założeniu go w naczepie. Skarżacy zbywa milczeniem również i to, ze na

oponie koła, w której w dniu 3 grudnia 2018 r. ujawniono narkotyki, znajdował się napis „złom”, a także pomija inną okoliczność, która wynika z zeznań M. B., a mianowicie, że koła z takim właśnie napisem można zakupić w firmie, w której jest zatrudniony. Czyniąc te uwagi, należy jednocześnie przypomnieć, że firma, w której oskarżony pracował, a de facto, którą kierował, zajmowała się profesjonalnie międzynarodowym transportem towarów. W tej sytuacji, mając w polu widzenia zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie sposób sobie wyobrazić, by przewoźnik, który wykonuje usługi transportowe na trasach międzynarodowych, zdecydował się świadczyć je samochodem wyposażonym w niepełnowartościowe koło zapasowe, a konkretnie rzecz ujmując, w koło,

które wcześniej było już zełmowane.

Jeśli na tle tej konstatacji oraz powyżej zaprezentowanych uwag uwzględni się to, że przemycane narkotyki umieszczane były w oponie koła, to nie ulega wątpliwości, że właśnie do tego celu miało służyć i służyło koło, które na polecenie R. G. (1) zakupił Y. C..

W podsumowaniu przedstawionych rozważań stwierdzić zatem należy, że zarówno ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne są bezbłędne. Prawidłowa jest również kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu, zaś wymierzone mu kary jednostkowe oraz kary łączne, absolutnie nie rażą niewspółmierną surowością.

Przeciwnie, są one sprawiedliwe i wyważone, a taki ich charakter jest egzemplifikacją tego, że przy kształtowaniu tych kar, Sąd pierwszej instancji uwzględnił

i trafnie ocenił, wszystkie, a więc zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe okoliczności czynów przypisanych R. G. (1). Innymi słowy, brak jest jakichkolwiek podstaw do modyfikacji wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonego.

Wyrażając ten pogląd stwierdzić jednocześnie należy, że w analizowanym przypadku nie materializują się nie tylko przesłanki do zastosowania względem R. G. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 kk, ale również i tego nadzwyczajnego złagodzenia, o którym mowa w art. 60 § 2 kk. Wbrew sugestii apelującego, ani postawa procesowa oskarżonego, ani elementy charakteryzujące jego sytuację życiową oraz dokonane przez niego przestępstwa, nie należą do kategorii wyjątkowych, a więc takich, których istnienie powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana za

przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa.			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest niezasadny z powodów zaprezentowanych powyżej.			
3.2.	obraza przepisów postępowania, to jest art. 7 kpk, mająca wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną i wybiórczą, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy oraz zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, w szczególności treści rozmów zabezpieczonych w toku kontroli operacyjnych, zeznań R. C. i poczynienie na ich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>podstawie sprzecznych z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ustaleń, że w sprawie brak jest dowodów, iż R. G. (1) miał świadomość działania w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było m.in. popełnianie przestępstw związanych z wewnątrzspółnotowym nabyciem, przewozem, wprowadzaniem do obrotu i uczestnictwem w obrocie znacznej ilości narkotyków: środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem R. G. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia i wyeliminowaniem z opisu czynów zarzuconych podejrzanemu w pkt II i III aktu oskarżenia okoliczności ich popełnienia w ramach działania zorganizowanej grupy przestępczej.</p>			
--	--	--	--

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut sformułowany w apelacji prokuratora jest niezasadny, a przytaczanie powodów, które zadecydowały o takiej jego ocenie jest zbędne, z uwagi na przedstawiony wcześniej zakres wniosku prokuratora o sporządzenie niniejszego uzasadnienia. Jeśli zaś chodzi o wskazane w tym wniosku rozstrzygnięcie o karze wymierzonej R. G. (1), to należy jedynie odwołać się do uwag przedstawionych przy okazji omawiania apelacji obrońcy R. G. (1) i na ich podstawie powtórzyć, że kary orzeczone wobec oskarżonego, zarówno jednostkowe, jak i łączne, są sprawiedliwe i wyważone.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku w części uniewinniającej R. G. (1) od popełnienia czynu stypizowanego w art. 258 § 1 kk i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut niezasadny z powodów, których przytaczanie, z uwagi na wspomniane wcześniej uwarunkowania, stało się zbędne.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie R. G. (1) oraz o wymierzonych mu karach pozbawienia wolności i grzywny.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok został utrzymany w mocy z powodów, o których mowa powyżej.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 633 kpk i art. 636 § 1 i 2 kpk, zaś o opłacie należnej za to postępowanie między innymi od R. G. (1), w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak SSA		

Małgorzata
Jankowska

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca R. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak rozstrzygnięcia o nadzwyczajnym złagodzeniu kary pozbawienia wolności przewidzianym w art. 60 § 3 kk lub w art. 60 § 2 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie R. G. (1) od popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana